

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τ'ὸν ὄρον μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολλῶ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄχι τὰ φράγκα εἰς αἰμόνο.
Γιὰ τὰ ἔνα διὰς μέσα—δ' ἐκπ' ἄρον κα καὶ ἰστὸ χέρι.

Ἐκποστὸν καὶ τέτατον ἀρθεροῦντας χρόνον
ὅσῃν κλεινὴν ἔδραομεν γῆν τῶν Παρθενῶων.

Μὴ νόσ' Ἀπριλῆ δεκακτὸν,
ἢ ἄλλο ὅσῃν Πόλι καὶ ο φικτὸ.

Ἔτος χλιμα κ' ἔννιὰ κ' ἔννακόσα,
νέα πλάσις στὰ νύφη πετόσα.

Χλιμα κ' ὄγδοντάνα
κ' ἔδρα μουμικινησιμένα.

Τοῦ Χαμίτ ἐκθρονησιμὸς καὶ πολλὸς ἀναθρασιμὸς.

Περικλῆ ορκομυλωνάνα,
ὁ φικτὸς Χαμίτ κοῦ τῶναι ;
Ἐρωτοῦν γιὰ τοῦτον ὄλιον
καὶ ἔβραίνονται ὅτ' ἀ γέλοισι,
καὶ κοινὰ ὅτ' ἀ Δαρδανέλινα
περικλέουν ξένοι στόλοι.

Ἄμ' ἀνθρώπων πλημμυρίζει
στ' Ἀθῶνα καὶ στήν Ταρσόν,
καὶ παλῶσκειρο γυρίζει
μὲ καταστροφῆς πυρσόν.

Σφαίρων ἀνθρώπους σάν ἔ, γιά,
σάν βόδια, σάν κριάρι,
μὲ λῶλους, μὲ γαντζάρι.

Καὶ τὸν ἱφάμιε γόν ντουηῶ
μ' ἄμμα καὶ πῆλι τὸν κυτῶ
καὶ τὴν Ἐδράπη χαιρετῶ.

Καὶ πάλιν, Περικλῆ, σφαγαὶ
καὶ σφασιμένον ὀλωγαὶ
καὶ θάνατος καὶ φρίκη.

Ἐν τούτοις μὲς, ὅσῃν κοπιετὸν
κυτῶ ἀ στόλους προστατῶν,
πρὸς ὄψ' τιμὴ προστατῶν.

Ὅταν, φίλε, βιλέτης τρέμων
πῶς βρυχάται Ἰσοφερός,
ἄγριος καὶ τρομερός,
τῆς καταστροφῆς ὁ δαίμων.

Ὅταν ἀπ' ἔδω κ' ἔκει
φεύγη κόσμος πανοικαί,
καὶ τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν

συνταράττουν πανοικὸν
καὶ λεπτὰ καὶ σάχηνα πᾶν.

Κι' ὅταν μὲ τοὺς ἄλλους διους
βιλέτης τῆς Ἐδράπης στόλους
καὶ τοὺς ψάλλης σάν γεγῆς,
τότε προσιμενε σφαγαίς
πῶς θὰ ἐναγίνουν κ' ἄλλαις
τῆς πολλαίς καὶ πρὸ μεγάλας.

Ὅταν στόλιος τῆς Ἐδράπης, Περικλέτο, ἔσπροβῆλι,
τότε κἄποιο θὰ βῶσθη
Μουσοουλμάνικο σπαθὶ
νὰ σοῦ κόψη τὸ κεφάλι.

Ὅταν ἐπιδειξῆς στόλιον
τρομερῶν κεραυνοβόλων,
σάν ἡλιθίος ἀκοῆς.

Τότε τρέιμε, σκολιμοῦρη,
τότε κόψε το κομποῦρι,
τότε πᾶς πανοικῶς.

Ὅταν βιλέτης θυμωμένους
κ' ἄνω κἄτω κινουμένους
τοὺς προστατάς κάθε γῆς.

Τότε, Περικλῆ ψοφίτη,
προστασιάν μόνον ζήτει
ὅσους φωνάδες, ὅσους σφαγεῖς.

Σάν τοὺς ὄης, ὅτ' ἀ Δαρδανέλινα
τότε πανοικὸν καὶ τρέμοι,
τότε θὰ γηγοῦν κουρέλινα
καὶ Συντάγματα καὶ νόμοι.

Τὸ Γυδιὸς κολομοκείται, κ' ἡ μεγάλη τοῦ φουροῦ
παρεδόθη μὴ χαρῶ.
Κι' οἱ σφασιμένους Σουλταίς
παρεδόθησαν, Ρωρηέ.

Σύνταγμα μοναδικόν,
νέον στρατοκρατικόν,
μέγα, δικτατορικόν,
ὄντως Ὀθωμανικόν.

Πανταχοῦ διαλαλεῖται
Σύνταγμα Σεφὲτ Πασσά,
κάθε Στρατηγοῦ φεσά,
ποῦ Νεότουρκος καλεῖται.

Σύνταγμα Σερσακερδού,
ποῦ δεσπόζον οἱ στρατοί,
Σύνταγμα τοῦ Κομητάτου,
ποῦ σὲ κρίει ριαιτί.

Σύνταγμα μὲ νέας πλάκας,
Σύνταγμα τῆς σκαρφάκας,
ποῦ τιμᾷ τὴν ἐποχὴ
καὶ βουχάται κ' ἀλλάζει...
πέφτον βόλια σὰν βροχὴ,
πέφτον μπάλας σὰν χαλάζι.

Σύνταγμα, ποῦ στρέβει βίδες,
καὶ σὲ Πρόσβεις ἐμπροστά
κ' ἄλλα μούτρα σεβαστά
πέφτον κανονιῶν ὀβίδες.

Σύνταγμα, ποῦ τρέχει κόσμος τρομασμένος ἄνω κάτω,
κ' ὁ Χαμίτ συνειννοῖται μὲ τὸ μέγα Κομητάτο.

Τώρα λὲν πῶς τοὺς γελᾷ,
τώρα ἄστεια πῶς τοὺς κάνει,
τώρα λὲν πῶς τὰ χαλᾷ,
τώρα πῶς τὰ ξαναφτενεῖ.

Τώρα τοῦτος τοὺς γελᾷ, τώρα τὸν γελῶν ἐκείνοι,
τώρα λὲν πῶς Πατισσά σὺν καὶ κρώτα θ' ἀπομείνῃ.

Τώρα πῶς ἀναγορεῖ,
πῶς κρυφά θὰ δρασκεύσῃ,
μὰ κανένας δὲν μπορεῖ
τέτοιο μύθο γὰ πιστεύσῃ.

Τώρα κλαίονται τὸν εἶδα,
τώρα λένε πῶς ἔχθη,
τώρα λὲν πῶς ἐθεάθη
σὲ μιὰ ξένη φυλακίδα.

Τώρα λένε σ' τὸ Γιλδίς πῶς μίλει μὲ τὸν Βεζύρη
καὶ μὲ τὸν Σεγουλιαλάμη,
καὶ τὸν Σανταγματικῶν Νεοτούρκων τὸ χατήρι
συλλογίζεται νὰ κἀμῃ.

Τώρα λὲν μὲ δύο σκέψεις ὁ Χαμίτ πῶς ἀμφιφορεῖται,
τώρα λὲν πῶς ἐπιτρέπει
ὁ μισὸς στρατὸς νὰ μῆτῃ
μὲ παρὰ καὶ πομπή.

Τώρα λὲν τὸ Κομητάτο πῶς τοὺς ὄρκους θ' ἀθετήσῃ
καὶ τὰ συμπεφορημένα προεκτάς θὰ τὰ κατήσῃ.

Τώρα λὲν τὸ Κομητάτο
πῶς τοῦ ὀσάρως δουλειᾶ...
τὰρ ἄντιο Καλιφάτο,
μὰς σ' τὴν Κόκκινη Μιλήα.

Κι' ἀπ' ὀπίσω κ' ἀπ' ἐμπρός
τὸ Γιλδίς πολιορκεῖται,
κ' ὁ Σουλτάνος θ' λαμάρδ
θνησιμαίων πτώμα κείται.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πτώμα γύρω
βλέπεις κ' ἄλλο θνησιμαῖο,
κ' ἀνυψοῦνται ρε μῆτρο,
σ' τὸ Γιλδίς λευκὴ σημάια.

Τουρκοὶ ῥωτοῦν καὶ ξένοι ὁ Πατισσάχ ποῦ μένει.

Ὁ Χαμίτ ποῦ γάνα τάχα ... τοῦτο πάντων ὀμμία...
ἄλλοι λὲν πῶς ἤγειν κἀβροτὸν τὸν Ἰτζεῖ εἰς τὴν Ἀγγλία,
καὶ καμπόσοι πάλι λένε σ' τὸ Γιλδίς πῶς τρυγυρᾷ,
κ' ἄρχισε συνεινήσεις μὲ τοὺς πορθητάς ξανά.

Ἡ φρουρὰ τοῦ παρεδόθη, καθὼς θάμαθες καὶ σὺ,
κατὰ μιαν σφήμη δὴ καὶ κατ' ἄλλους ἢ μισή.

Τὸ Γιλδίς τὸ τιμημένο,
τὸ Γιλδίς τὸ δοξασιμένο,
τὸ Γιλδίς τὸ ἔακοιστό
τώρα βρίζεται κλειστό.

Νέκρα, τρώμος ἐρημιὰ,
πάνε χρόνια δοξασιμέγῃ,
δὲν κυττᾷς Χανούμ καμμά
καὶ Κιολάραγα κανένα.

Φεύγουν ἄμοιρας Σουλτάνας,
καὶ ἐρηκτισσας τραναῖς,
αὐθιμῶσθησας ντασιτάνας
κ' Ὀθαλκισας ραδιναῖς.

Ποῦ ἴση παραδείσια...
ποῦ σαπφειῶν ὄφρανοι ;
ποῦ καὶ τώρα Κιρκασία ;
ποῦ καὶ Γεωργιανή ;

Ὅλα στέκουν νεκρωμένα...
ποῦ τὰ τόσα τὸν στολιθῆ
καὶ τὰμέτρητα καλά ταν ;

Βλέπω κατὰ γῆς οἰμημένα
μικροκαλάρα μὲ φρεσισίδη,
αὐθβαφαν τὰ μεγαυλά ταν,
καὶ τὰ μάτῃ καὶ τὰ φρόδη.

Βλέπω μὰς τὸ πασοῦμα,
βλέπω κ' ἄλλης τὸ γασμάκι,
καὶ τὰ στέλλω σὲ Μουσεῖα γὰ κειμήλια τρανά,
Περὸ δὴ ταμελγανά.

Τι θὰ γίνουν τούτῃς βλας
ἢ τοκιστραις ἢ μαρσίλας ;
ποῦ θὰ πᾶν ἢ καμοβόρους
γὰ νὰ ζήσουν τώρα χήραις ;

Μπαίνω μέσα σ' τοὺς ὀνάδες, μὰ καμμά κυρὰ γαβροδὴ
δὲν μοῦ λέει μπουγιουρούμ.

Ἐρημον καὶ τούτον βρίζομαι κ' ἐκείνον τὸν ὄντᾶ,
καὶ Κιολάραγας κανένας δὲν μοῦ λέει γυλ μπουρντά.

Μένει σ' τὸ Γιλδίς κυρία
σιση σι γινᾶς ἄγρια.

Κατεβαίνω καὶ σ' τοὺς κήπους... τοῦ τὸν ῥόθον ταν ἢ χῆρας ;
μῆτε κηπουρὸς κανένας, μῆτε κἄν περιβολάρης,
κ' ἄλλο τίποτε δὲν μένει μὲς σ' τοὺς κήπους γὰ μπουσιέτο
καρὰ τριβόλοι κ' ἀγκάθια καὶ τουνυλίδες, Περὸλέτο.